

jeg vil dog gerne pege paa, at foruden Militærudgifternes Nedsættelse, hvorved der kan opnaas en betydelig Besparelse, selv om den ikke kan slaa til mere end eet Sted, er der ogsaa andre Veje at gaa, f. Eks. en yderligere Simplificering af Administrationen, en Decentralisation af Administrationen. Navnlig vil jeg dog i saa Henseende pege paa Betydningen af en Lovgivning, der gik ud paa at give Kommunerne Adgang til at gennemføre en Værdistigningskat og en Grundværdiskat. Der ligger rundt om ved vore Byer, navnlig de Byer, der bestandig vokser, Arealer, som, uden at de Mennesker, der ejer dem, rører en Finger for at bringe dem til at stige i Værdi, ved hele Byens Vækst og Udvikling, ved Arbejde, som udføres for de Skatter, der lægges paa Byens Borgere i al Almindelighed, Aar for Aar tiltager stærkt i Værdi. Hvis man vil se paa Udviklingen i vore Købstæder, navnlig i Hovedstaden, i de sidste 30—40 Aar, vil man finde, at det er ganske kolossale Værdier, der herved er tilfaldet private, skønt de er skabt af det offentlige. En saadan Værdistigning vil med den Befolkningstilvækst, vi har her i Landet, utvivlsomt ogsaa foregaa ud i Fremtiden, og her ligger der en Skattekilde for Kommunerne, som jeg gerne vil henlede den højtærede Finansministers Opmærksomhed paa. Hvis Kommunerne fik Adgang til virkelig at udnytte denne Skattekilde, vilde den personlige Indkomstskat til Kommunen kunne nedsættes, og hvis det skete, vilde Indkomstskatten til Staten kunne bære mere, end den nu bærer. Thi naar Landets Borgere mange Steder, og navnlig i Købstæderne føler den direkte Skat som en meget haard og tyngende Byrde, saa tyngende og haard, at man ganske sikkert regner med, at den ikke kan taale at stige yderligere — det tror jeg heller ikke, den kan —, er det navnlig Indkomstskatten til Kommunen, der hviler som et Tryk paa Borgerne. Naar Skatteborgerne rundt i Kommunerne faar Skattebilletten, ser de med et forholdsvis mildt Blik paa Statsskatten, men paa Kommuneskatten ser de med dyb Bekymring, for det er den, der slaar haardt.

Her er altsaa Veje at gaa, hvorved jeg tror, det vil være muligt at naa til et mere retfærdigt Resultat end ved Gennemførelsen af Love som de to, der foreligger til Behandling i Dag. Det kan ikke nægtes, at de to Forslag, vi her har til Behandling, har et yderst tilfældigt Præg;

de sejler under falsk Flag, den Etikette, de bærer, er uden nogen som helst Ret, synes jeg, sat paa dem som Helhed. At der indenfor Restaurationslivet og indenfor det Omraade i Husholdningerne, den daglige menneskelige Ernæring, der rammes af Loven om Afgift paa Chokolade- og Sukkervarer, er et Luksusforbrug, er ganske klart; men Luksusforbrug er der indenfor alle Omraader af Tilværelsen. At der imidlertid indenfor disse Omraader er et meget væsentligt — langt det største — Forbrug, som ikke er Luksus, men et Led i Borgernes Hverdagsliv, synes jeg er hævet over enhver Tvivl. Derfor siger jeg, at disse Love er af tilfældig Art; man slaar ned her, fordi det er et Omraade, hvor man kan tage Penge, og saa tager man dem. I den Sammenhæng, der her foreligger, kan jeg og mit Parti imidlertid ikke være med til at støtte en saadan Finanspolitik. Der vil sikkert, naar disse Love er gennemført, fra de Borgeres Side, som det gaar ud over, blive rejst stærke Klager, fordi der voldes dem meget Besvær. Jeg maa ganske vist sige, at for Chokolade- og Sukkerafgiftens Vedkommende tror jeg nok, Loven kan gennemføres. Det er jo en prøvet Vej, man følger, og det har vist sig, at en saadan Beskatning kan gennemføres, om end med meget stort Besvær for mange Mennesker. Men Følgen vil rigtignok ogsaa, derom nærer jeg ingen Tvivl, blive den samme som for Tobaksbeskatningens Vedkommende, at Virksomhedernes Antal indskrænkes meget stærkt. Man i har Loven gennem Lokalebestemmelser og andre Bestemmelser, som Toldvæsenet kan disponere over, et Middel, hvorved man kan indskrænke Virksomhederne meget stærkt, og saavel her som ved Tobaksbeskatningen vil Følgen blive, at en hel Mængde Mennesker — ikke mindst af den Slags, som det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Nina Bang) omtalte, ældre Damer, som har haft en Levevej her — vil miste den og være henvist til at klare sig paa anden Maade, hvad der ofte vil være yderst vanskeligt for dem, saa at de maaske i mange Tilfælde vil falde det offentlige til Byrde. Thi Kontrolbestemmelserne vil naturligt medføre en Simplificering, føre til færre, men større Virksomheder med enklere Drift, saa at det hele bliver billigere og lettere at overse. Man kan gaa og vil gaa den Vej, som man i det hele og store har fulgt for Tobaksbeskatningens Vedkommende.